

La Llegendra de Sant Jordi

Fa molt i molt de temps el temps, el poble de Montblanc era devastat per un monstre ferotge i terrible, que podia caminar, volar i nedar i tenia un alè tan pudent, que des de molt lluny amb les seves alenades enverinava l'aire i produïa la mort a tots els qui el respiraven.

El monstre era l'estrall dels ramats i les persones, i per tota aquella contrada regnava el terror més profund. Preocupats per la situació els

habitants de Montblanc van pensar en donar al drac, cada dia de menjar una persona per intentar calmar-lo. El problema era trobar la persona que volgués

sacrificar-se cada dia per ser devorada pel drac.

I així va ser com, després d'una llarga discussió, els vilatans van decidir sortejar cada dia qui seria la persona que aniria a parar a l'estómac del drac. Sembla que la jugada els va sortir bé, l'abominable bèstia se'n va sentir satisfeta, perquè va deixar de fer estralls per aquelles terres.

Però heus aquí que un dia, la sort feu que li toqués ser devorada a la filla del rei. La jove princesa era molt simpàtica, amable, bonica, elegant. Tenia el cor de tots els ciutadans robats, i per aquest motiu centenars sofriren per substituir-la. Però el rei, afligit i adolorit, fou just i sever, la seva filla era com qualsevol altre. Si li havia tocat hi havia danar.

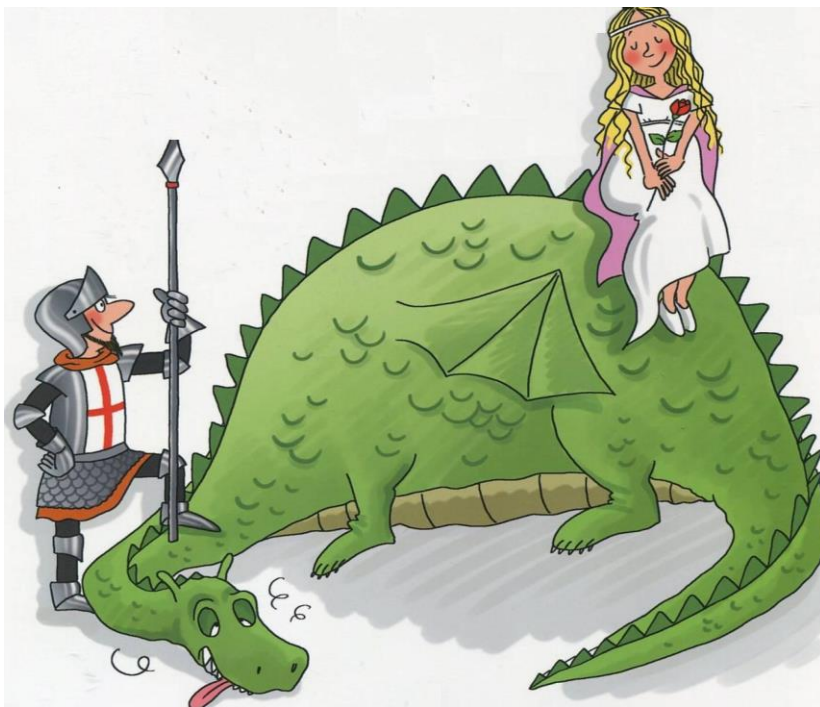
I així fou com la jove donzella sortí del castell per trobar-se amb la bèstia, mentre tot el poble mirava desconsolat i afligit com la princesa es dirigia cap al sacrifici. Però mentre la noia es dirigia cap al cau del monstre va veure un jove cavaller, amb una brillant armadura, muntat sobre un cavall blanc. La donzella se'l mirà i l'advertí:

- Fugiu! fugiu ràpidament daqui! noble cavaller, si us quedeu per aquí, apareixerà la bèstia i només us vegei us devorarà.

El jove cavaller, se la mirà i li contestà

- No patiu jove donzella. Si sóc aquí es per què hi he vingut expressament. He vingut des de molt lluny per protegir-vos a vós i a alliberar el vostre poble daquesta fera.

No va tenir temps ni de dir això, que de cop i volta va sortir la fera, davant l'horror de la princesa i el goig del cavaller. Va començar una

intensa però breu lluita, fins que el cavaller li va clavar una bona estocada amb la seva llança, que va deixar malferida a la terrible bèstia i la matar. De la sang que en brollà, en sorgí ràpidament un roser, amb les roses més

vermelles que la princesa hagués vist mai, roser del que el jove cavaller en tallà una rosa i li oferí a la princesa.

Mots encruats: Diada i Llegenda de Sant Jordi.

Mira les imatges, la direcció de les fletxes i escriu una lletra a cada requadre.

